

Kurban ve Çocuk Araştırması 2007

DENEYİM 1

Bundan en az on altı yıl önceydi. Ben çocuğuma bu olayı göstermek istemiyordum ama aile büyükleri araya girip çocuğun da izlemesinin sakıncalı olmadığını söylediler. Oğlum kurban kesimini izlediğinde iki yaşındaydı. Kesimden sonra insanlar kavurmalar, çorbalar vb. yapıp sofraya getirdiler. Herkes yediği halde oğlum o gün kurbanın etini hiç yemedi. Sofraya da oturmadı. Konuşmayı henüz öğrenen bir çocuktur. Ve o yıldan beri et yemekle birlikte kurban etini asla yemeyen bir insan oldu. Anlattığım deneyim İzmir Bornova'da 1992 yılında yaşanmıştır.

DENEYİM 2

Benim oğlum normalde et yer. Ancak kurban kesimini gördükten sonra et yemek istemedi. Hayvanların neden kesildiği, onların da bir canının olduğu, niye onları öldürdüğümüze dair sorular sordu. Şimdi et yiyor ancak "kasap eti" dediğimiz için yiyor. "Koyun eti" ya da "dana eti" dersek yemiyor.

Kurban şokunu Konya'nın bir ilçesinde yaşamıştı. Şu an 7 yaşında. [O zaman] 4 yaşında idi galiba.

Ancak kurban bayramlarında hala et yemiyor. Bu bayram onu kurban kesiminden uzak tutacağım (inşallah). Çünkü babası ile ayrıldık. Birlikte iken çocuğa zorla baktırırlar, alnına kan sürerlerdi. Ben de bir şey yapamazdım.

DENEYİM 3

Hemen aklıma gelen ilk anımı sizlerle paylaşmak istiyorum. Yaşımı tam hatırlayamamakla birlikte 10-11 yaşlarıydı sanırım. Kurbanı kesecek olan kişiyi tam kurbanı kesecekken itip yere düşürmüştüm ailem de bana fena halde kızmıştı. "Daha sonra etini yemek istersin değil mi?" demişlerdi. Akşam olup da yemeğe oturunca "bu yediğin et var ya, o işte kestirmek istemediğin koyunun eti" dediklerinde ağlayıp sofradan kalktığımı hatırlıyorum. Her kurban da bu kötü anımı hatırlarım ne yazık ki. Bu nedenledir ki, şimdi iki tane çocuğum var ve onların bu olaylara tanık olmasını istemiyorum. Onlardan gelen soruları cevaplarken de çok zorlanıyorum. Özellikle de 6 yaşındaki küçük kızıma. Şunu belirtmem de yarar var sanıyorum. Biz ailece kurban kesmiyoruz. Onun yerine ihtiyacı olanlara yardımda bulunuyoruz.

DENEYİM 4

8-9 yaşlarındayken ilk kez izledim başından sonuna değin, kurban kesme işlemini; aynı zamanda da son kez.

Midem bulandı hem koku ve hem de gördüklerim nedeniyle ve ondan kötüsü, evimizin bahçesinde ellerimizle beslemiştik onu birkaç gün boyunca.

Sevmiş ve emek vermiştik.

İzleyen her kurban bayramında, ailesi kurban kesemeyen ve çok iyi anlaştığımız bir arkadaşımın evine gidip, işlemin bittiğinden emin oluncaya değin onlarda zaman geçirdim.

Asla ağzıma koymadım bir parça bile kurban eti, koymam da.

Nöbet tutarak çalıştığım yıllar boyunca da; her kurban bayramının ilk günü, gönüllü olarak nöbet aldım.

Yine böyle nöbetçi olduğum bir bayram günü, oğlum babaannesinin evinde izlemiş ki, bilsem göndermezdim. O da 2,5 yaş civarındaydı.

Aylar boyunca, ne zaman bir kasap önünden geçsek, ağlamaya başlayarak, parmağıyla çengele asılı etleri göstererek “**babası kılı yapmış**” diye çığlık attı. Birinin ona böyle bir şey söylediğine kesin olarak inanıyorum “**yaramazlık yaparsan baban da seni böyle keser**” gibilerden.

Oğlum 22 yaşında artık ama o da değil kurban eti, kesinlikle et yemez tavuk da dahil olmak üzere.

Neyse ki, ne bende ne de oğlumda şiddete yönelim gibi derin psikolojik sorunlar söz konusu olmadı ama şu an bu deneyimleri aktarırken bile daralıyor içim.

Kolaylıklar ve başarılar diliyorum; araştırmanın sonucunu şimdiden heyecanla merak ediyorum.

Bu paylaşımın, azıcık da olsa işe yaraması dileğiyle...